

Jurisprudentiebulletin

2011, aflevering 9
Nummers: 190 – 208

Vordering benadeelde partij en schadevergoedingsmaatregel:

JBS 2011, nr. 190

Rb. Zutphen 2 september 2011

LJN: BR6640

Nu er reeds een voorschot is toegekend door de rechter in kort geding, is de vordering benadeelde partij niet ontvankelijk. Geen overweging over eventuele schadevergoedingsmaatregel.

JBS 2011, nr. 191

Rb. Utrecht 5 september 2011

LJN: BU1949

De rb. wijst twee maal €250 immateriële schadevergoeding toe aan slachtoffers van inbraak.

JBS 2011, nr. 192

Rb. Alkmaar 6 september 2011

LJN: BR6813

Ontucht. Predispositie, i.c. de psychische problematiek die voor het strafbare feit reeds bij het slachtoffer bestond. De verdachte is aansprakelijk voor de schade die het slachtoffer lijdt als gevolg van het strafbare feit, maar niet voor de psychische problemen die er ook zonder het strafbare feit zouden zijn geweest. Matiging schadevergoeding (€750), voor het overige onevenredig belastend.

JBS 2011, nr. 193

HR 6 september 2011

LJN: BQ8000

Het negeren van een verzoek van de benadeelde partij om getuigen te horen, kan niet tot cassatie leiden.

JBS 2011, nr. 194

Rb. Zwolle 6 september 2011

LJN: BT6269

Onevenredige belasting. Immateriële schade van ontucht niet voldoende onderbouwd, daarom niet ontvankelijk. Materiële schade: over de passende (medische?) behandeling van het slachtoffer loopt een civiele procedure. Door kruising van de civielrechtelijke procedure door het onderhavige strafgeding is volgens de rb.

niet wenselijk en aanhouding van de strafzaak om de uitkomst van de civiele procedure af te wachten levert een onevenredige belasting van het strafgeding op.

JBS 2011, nr. 195

Hof Leeuwarden 7 september 2011

LJN: BS8940

Verdachte was jonger dan 14 jaar ten tijde van het strafbare feit. Voeging geacht tegen de ouders gericht. Toewijzing. Het hof legt (per abuis) ook de schadevergoedingsmaatregel op.

JBS 2011, nr. 196

Rb. Middelburg (kinderrechter, mk) 13 september 2011

LJN: BS8668

Onevenredige belasting. Deel van de vordering is door de verdediging gemotiveerd betwist. De benadeelde partij dient nu een nadere onderbouwing of bewijs te leveren. Hiervoor is aanhouding nodig. Gezien het feit dat verdachte een minderjarige is, de zaak inmiddels geruime tijd loopt en verdachte in voorlopige hechtenis zit, acht de rechtbank het noodzakelijk dat thans een eindvonnis kan worden gewezen. Om die reden is de rechtbank van oordeel dat verdere behandeling van de vordering onevenredig belastend is voor het strafproces.

JBS 2011, nr. 197

Hof Amsterdam 14 september 2011

LJN: BT1927

Poging doodslag waardoor slachtoffer dwarslaesie heeft opgelopen. €30.000 voorschot smartengeld.

(vervolg op blz. 2)

JBS 2011, nr. 198
Hof 's-Hertogenbosch 16 september 2011
LJN: BT1926

Moment van indiening vordering benadeelde partij. Slachtoffer heeft zich gevoegd na het heropenen van het onderzoek. Volgens het hof derhalve na het requisitoir en dus na de uiterste termijn zoals in art. 51b lid 2 Sv (oud) (= het huidige art. 51g lid 3 Sv) gesteld. Dat het onderzoek nadat het requisitoir was gevoerd nog is geschorst en op 25 februari 2010 hervat waarna opnieuw of aanvullend is gerekwireerd doet hieraan niet af. (Vgl. JBS 2011, nr. 127 Rb. 's-Gravenhage 6 juni 2011, LJN: BQ7274).

JBS 2011, nr. 199
HR 20 september 2011
LJN: BQ3787

Het hof had nader dienen te motiveren waarom het bij de berekening van de materiële schade van het slachtoffer is uitgegaan van een periode van drie weken, terwijl deze periode niet overeenkomt met de tot bewijs gebezigde verklaring van het slachtoffer.

JBS 2011, nr. 200
Rb. 's-Hertogenbosch 20 september 2011
LJN: BT1882

Rechtstreekse schade. Afluisteren RTL presentator door satirisch programma: €750 smartengeld. Geen vergoeding advocaatkosten van gevoerd kort geding en van gevoerde art. 12-procedure. Vordering van partner van de presentator niet ontvankelijk: geen rechtstreekse schade, omdat hij niet wordt genoemd als slachtoffer in de tenlastelegging en uit de processtukken blijkt ook niet dat van de partner geluidsopnames zijn gemaakt.

JBS 2011, nr. 201
Hof Amsterdam 30 september 2011
LJN: BT6850

Mensenhandel. Gedwongen prostitutie. Hof wijst 10% van de gevorderde materiële schadevergoeding toe, als voorschot.

Contact- of gebiedsverbod als bijzondere voorwaarde:

JBS 2011, nr. 202
Hof Leeuwarden 19 september 2011
LJN: BT2245

Smaadschrift, belediging en belaging. Verdachte is noch bij de PR, noch bij de zitting van het hof verschenen. Uit de door verdachte afgelegde verklaring bij de politie leidt het hof af dat verdachte weinig tot geen inzicht heeft in het kwalijke en de impact van zijn handelen. Contactverbod gevorderd en opgelegd.

Tijdelijk huisverbod:

JBS 2011, nr. 203
ABRS (enkelvoudig) 21 september 2011
LJN: BT2177

1. De rechter dient in het bijzonder gedurende de eerste tien dagen dat het huisverbod geldt prudent om te gaan met het aanwenden van zijn bevoegdheid om dat verbod op te heffen.
2. Het verlengingsbesluit was niet (op de juiste wijze) aan de uithuisgeplaatste bekendgemaakt. Dit kan echter niet leiden tot vernietiging van het besluit.

JBS 2011, nr. 204
ABRS 28 september 2011
LJN: BT2851

De situatie die tot het huisverbod heeft geleid zou mede zijn veroorzaakt door het optreden van de zoon. Dit geeft geen grond voor het oordeel dat de burgemeester er, lettend op de dreiging van geweld die van de vader uitging, niet in redelijkheid ervoor heeft kunnen kiezen aan hem een huisverbod op te leggen, teneinde escalatie te voorkomen en in een afkoelingsperiode te voorzien.

Nationale ombudsman:

JBS 2011, nr. 205
NO 1 september 2011
Rapport 2011/266

Slachtoffer van aanrijding. Klacht tegen politie 4 x gegrond.

1. Het slachtoffer is door de politie niet in staat gesteld een verklaring af te leggen.
2. In dit geval had de politie bij verzoekster na het ongeval moeten informeren hoe het met haar was, of zij zich als slachtoffer in de strafprocedure wilde voegen en of zij nader over de strafprocedure geïnformeerd wilde worden.
3. Behandeling door de politie van de klacht heeft te lang geduurd (10 maanden).
4. Schending van verplichting tot wederhoor, nu verzoekster niet heeft kunnen reageren op de verklaring van de politieagent.

JBS 2011, nr. 206
NO 19 september 2011
Rapport 2011/272

Vader wil aangifte doen van stalking van zijn meerderjarige dochter (kan niet). Naar aanleiding van een incident wil hij een getuigenverklaring afleggen (niet nodig). Zowel de buurtregisseur als de politieambtenaar die verzoeker te woord stond op het bureau Meer en Vaart hebben verzoeker op correcte wijze bejegend. Zij hebben naar het verhaal van verzoeker geluisterd. Beide politieambtenaren hebben zich coöperatief opgesteld en hebben voldoende uitleg gegeven.

(vervolg op blz. 3)

Overige onderwerpen:

JBS 2011, nr. 207

Hof 's-Hertogenbosch (raadkamer) 13 september 2011

LJN: BT2237

Beklag art. 12 Sv door vader van minderjarige. Het hof acht het noodzakelijk dat de rechter in eerste aanleg de zaak in volle omvang bekijkt en hier een oordeel over geeft. Het hof ziet, getuigd op de ernst van het beweerdelijk gepleegde strafbare feit en de aanwijzingen die zich in het dossier bevinden, redenen om het beklag gegrond te verklaren en de vervolging van de beklaagde ter zake van ontucht in de zin van art. 245 Sr te bevelen.

JBS 2011, nr. 208

Rb. Almelo (civiel, voorzieningenrechter) 23 september 2011

LJN: BT8800

Straat- en contactverbod.

1. Gedaagde heeft eiseres in het bijzijn van hun 5-jarige zoon bedreigd met een vuurwapen (gedaagde zegt: een speelgoedgeweer). Hiermee is in voldoende mate sprake van feiten en omstandigheden die een inbreuk op het grondrecht van bewegingsvrijheid rechtvaardigen.
2. Contactverbod met uitzondering van het noodzakelijke contact ter uitvoering van de coouderschapsregeling.

Colofon

In het Jurisprudentiebulletin van Slachtofferhulp Nederland (JBS) wordt jurisprudentie verzameld die van belang kan zijn voor de juridische dienstverlening aan slachtoffers.

De opgenomen uitspraken worden onderverdeeld in rubrieken. Binnen de rubrieken zijn de uitspraken chronologisch gerangschikt.

De uitspraken worden over het algemeen sterk verkort weergegeven. Aanvullingen en weglatingen door de redactie worden zo: *[cursief]* weergegeven. Sommige uitspraken zijn door de redactie van (kort) commentaar voorzien.

De uitspraken betreffen merendeels strafzaken van de meervoudige kamers. Indien dat anders is, wordt dat vermeld.

Het JBS verschijnt in beginsel maandelijks en is te vinden via:

www.slachtofferhulp.nl/Algemeen/Slachtofferzorg/Jurisprudentiebulletin/

U kunt het JBS via e-mail toegestuurd krijgen door een berichtje te sturen aan JBS@slachtofferhulp.nl.

De redactie heeft altijd belangstelling voor (niet gepubliceerde) uitspraken die in het JBS zouden kunnen worden opgenomen.

Redactie:

mr. A.H. Sas

Contact:

JBS@slachtofferhulp.nl

Zie ook:

www.slachtofferhulp.nl/

Vordering benadeelde partij en schadevergoedingsmaatregel

190.

Rechtbank Zutphen

2 september 2011

LJN: BR6640

Nu er reeds een voorschot is toegekend door de rechter in kort geding, is de vordering benadeelde partij niet ontvankelijk. Geen overweging over eventuele schadevergoedingsmaatregel.

Art. 361 Sv.

De rechtbank:

*[Poging moord art. 289 Sr, handelen in strijd met art. 26 Wet wapens en munitie.]
[...]*

Uit het door de raadsman eerst bij pleidooi genoemde en overgelegde kort geding vonnis van 16 februari 2011 blijkt (onbestreden) dat door [slachtoffer] inmiddels ook een (civiele) bodemprocedure tegen verdachte is aangespannen en waarin [slachtoffer] schadevergoeding vordert in verband met het onderhavige feit.

Dit roept de vraag op of een benadeelde partij zich met (in de kern) eenzelfde vordering kan wenden tot verschillende rechters (civiele en strafrechter). Die vraag wordt in deze zaak door de rechtbank negatief beantwoord. De omstandigheid namelijk dat de benadeelde partij zich aldus inmiddels tot de civiele rechter heeft gewend, brengt reeds mee dat zij in deze strafprocedure als benadeelde partij niet kunnen worden ontvangen. Daaraan doet niet af dat in kort geding een lager voorschot is toegekend dan thans in de strafzaak wordt gevorderd en evenmin dat kennelijk op de vordering in de civiele bodemprocedure nog niet is beslist.

De benadeelde partij zal derhalve niet-ontvankelijk verklaard worden in haar vordering.

[...]

191.

Rechtbank Utrecht

5 september 2011

LJN: BU1949

De rb. wijst twee maal €250 immateriële schadevergoeding toe aan slachtoffers van inbraak.

Art. 361 Sv, art. 6:106 BW

De rechtbank:

[(Poging) diefstal, meermalen gepleegd, met braak en/of inklimming, art. 310 en 311 Sr.]

[...]

De benadeelde partij [benadeelde 1] vordert een schadevergoeding van €1.503,99 voor feit 2.

De vordering strekt tot vergoeding van een bedrag van €1.253,99 wegens materiële schade en een bedrag van €250,00 wegens immateriële schade.

[...]

Ten aanzien van de immateriële schade is de rechtbank eveneens van oordeel dat deze schade een rechtstreeks gevolg is van dit bewezen verklaarde feit. Ter terechtzitting heeft de benadeelde partij toegelicht welke emotionele gevolgen de inbraak heeft gehad. Er is sprake van gevoelens van onveiligheid in het eigen huis. Ook is er sprake van angst voor een herhaling. De benadeelde partij heeft daarmee naar het oordeel van de rechtbank voldoende aangetoond dat de geleden immateriële schade in zodanig verband staat met het bewezen verklaarde feit dat deze schade aan verzoeker als gevolg daarvan kan worden toegerekend. Zij acht verdachte aansprakelijk voor die schade.

Het gevorderde bedrag aan immateriële schade is voldoende aannemelijk gemaakt zodat dat deel van de vordering integraal zal worden toegewezen.

Met betrekking tot de toegekende vordering benadeelde partij zal de rechtbank tevens de schademaatregel opleggen.

[...]

De benadeelde partij [benadeelde 3] vordert een schadevergoeding van €250,00 voor feit 2.

De rechtbank is van oordeel dat de schade een rechtstreeks gevolg is van dit bewezen verklaarde feit en acht verdachte aansprakelijk voor die schade. Ter terechtzitting is de vordering van de benadeelde partij toegelicht door haar moeder, benadeelde partij [benadeelde 1]. Er is sprake van gevoelens van onveiligheid in het eigen huis. [benadeelde 3] durft niet meer in haar eigen kamer te slapen, omdat verdachte door haar slaapkamerraam naar binnen is gekomen. Ook is er sprake van angst voor een herhaling. De bena-

deelde partij heeft daarmee naar het oordeel van de rechtbank voldoende aangetoond dat de geleden immateriële schade in zodanig verband staat met het bewezen verklaarde feit dat deze schade aan verzoeker als gevolg daarvan kan worden toegerekend.

Zij acht verdachte aansprakelijk voor die schade.

Het gevorderde is voldoende aannemelijk gemaakt zodat de vordering integraal zal worden toegewezen.

Met betrekking tot de toegekende vordering benadeelde partij zal de rechtbank tevens de schademaatregel opleggen.

192.

Rechtbank Alkmaar

6 september 2011

LJN: BR6813

Ontucht. Predispositie, i.c. de psychische problematiek die voor het strafbare feit reeds bij het slachtoffer bestond. De verdachte is aansprakelijk voor de schade die het slachtoffer lijdt als gevolg van het strafbare feit, maar niet voor de psychische problemen die er ook zonder het strafbare feit zouden zijn geweest. Matiging schadevergoeding (€750), voor het overige onevenredig belastend.

Art. 361 lid 2 onder b Sv.

De rechtbank:

[Ontucht met misbruik van vertrouwen art. 249 Sr.]...

De benadeelde partij, [slachtoffer] (hierna ook te noemen: het slachtoffer), heeft vóór de aanvang van de terechtzitting in het geding over de strafzaak bij de officier van justitie opgave gedaan van de inhoud van de vordering tot vergoeding van €244,93 aan materiële schade en €2.000,- als voorschot op vergoeding van de immateriële schade die de verdachte aan de benadeelde partij heeft toegebracht.

Standpunt officier van justitie

De officier van justitie heeft zich op het standpunt gesteld dat de vordering ter zake van de materiële schade geheel toewijsbaar is en dat de vordering ter zake van immateriële schadevergoeding zou moeten worden gematigd tot €1.250,-.

De officier van justitie heeft gevorderd hieraan de schadevergoedingsmaatregel te koppelen.

Standpunt verdediging

De raadvrouw heeft zich primair op het standpunt gesteld dat de vordering van de benadeelde partij moet worden afgewezen, omdat verdachte moet worden vrijgesproken van het tenlastegelegde feit. Subsidiair stelt zij dat de materiële schade toewijsbaar is en dat de immateriële schade toewijsbaar is tot een bedrag van (definitief) €1.000,-. Zij verwijst daarbij naar voorbeelden uit de Smartengeldgids en wijst erop dat een groot deel van de psychische problematiek van het slachtoffer al bestond, voordat verdachte met de behandelingen was begonnen.

Oordeel rechtbank

[...]

Bij de begroting van de immateriële schade houdt de rechtbank rekening met de volgende factoren:

- het strafbare feit heeft op het slachtoffer enorme emotionele indruk gemaakt;
- het slachtoffer heeft zich na het strafbare feit een half jaar lang onder (extra) behandeling van een natuurgeneeskundig therapeut moeten stellen;
- gedurende lange tijd heeft het slachtoffer slecht kunnen slapen; en
- de behandelend psychiater heeft het slachtoffer slaapmedicatie en rustgevende medicatie moeten voorschrijven.

De rechtbank begroot de immateriële schade op grond van de thans bekende gegevens en vergeleken met min of meer soortgelijke gevallen op een bedrag van €750,-.

De benadeelde partij heeft haar vordering van €2.000,- op dit punt onderbouwd door te stellen dat zij nog steeds psychische schade lijdt als gevolg van het incident.

De verdediging heeft terecht aangevoerd dat niet duidelijk is welk deel van de psychische klachten het gevolg is van het strafbare feit. Het slachtoffer heeft zowel bij de onderbouwing van haar vordering als bij het voorlezen van haar slachtofferverklaring ter zitting erop gewezen dat zij al vele jaren onder behandeling was, de laatste jaren ook in verband met psychische problemen. Die problemen zagen met name op de vorige relatie van het slachtoffer met een man in Australië.

De raadvrouw van de benadeelde partij heeft ter zitting aangevoerd dat een onrechtmatige dader zoals verdachte het slachtoffer moet nemen zoals zij is, dat wil dus zeggen, met de emotionele problemen

die zij al had. Dat is op zichzelf juist, maar houdt niet in dat verdachte aansprakelijk moet worden gehouden voor alle psychische problemen, die het slachtoffer ervaart. Met andere woorden, de verdachte is aansprakelijk voor de schade die het slachtoffer lijdt als gevolg van het strafbare feit, maar niet voor de psychische problemen die er ook zonder het strafbare feit zouden zijn geweest.

Om tot een goed gemotiveerd oordeel op dit punt te komen, zou een nader (psychologisch of psychiatrisch) onderzoek van het slachtoffer noodzakelijk zijn. Dat zou echter een onevenredige belasting van het strafgeding opleveren. De benadeelde partij zal daarom in het overige deel van de vordering niet-ontvankelijk worden verklaard.

[...]

193.
Hoge Raad
6 september 2011
LJN: BQ8000

Het negeren van een verzoek van de benadeelde partij om getuigen te horen, kan niet tot cassatie leiden.

Art. 334 lid 1 Sv.

Conclusie A-G Vellinga:

[...]

Middel van de benadeelde partij

18. Het middel houdt in dat het Hof heeft verzuimd de benadeelde partij te horen en is voorbijgegaan aan de opgave van getuigen door de benadeelde partij.

19. Voor wat betreft het verzuim de benadeelde partij te horen mist het middel, getiteld op het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep, feitelijke grondslag. Uit het proces-verbaal van voornoemde zitting blijkt immers dat [slachtoffer] zijn vordering aldaar heeft toegelicht.

20. Voor wat betreft het negeren van het verzoek door de benadeelde partij opgegeven getuigen te horen, miskent het dat het middel dat het de benadeelde partij niet is toegestaan ter onderbouwing van haar vordering getuigen aan te brengen (art. 334 lid 1 Sv)(2).

21. Het middel faalt en kan worden afgedaan met de in art. 81 RO bedoelde motivering.

[HR deed het middel inderdaad conform het advies van de A-G af met art. 81 RO.]

[...]

Voetnoot:

[...]

(2) Een en ander is ongewijzigd gebleven na de Wet van 17 december 2009 tot wijziging van het Wetboek van Strafvordering, het Wetboek van Strafrecht en de Wet schadefonds geweldsmisdrijven ter versterking van de positie van het slachtoffer in het strafproces (Stb. 2010, 1).

194.
Rechtbank Zwolle
6 september 2011
LJN: BT6269

Onevenredige belasting. Immateriële schade van ontucht niet voldoende onderbouwd, daarom niet ontvankelijk. Materiële schade: over de passende (medische?) behandeling van het slachtoffer loopt een civiele procedure. Door kruising van de civielrechtelijke procedure door het onderhavige strafgeding is volgens de rb. niet wenselijk en aanhouding van de strafzaak om de uitkomst van de civiele procedure af te wachten levert een onevenredige belasting van het strafgeding op.

Art. 361 lid 3 Sv.

De rechtbank:

[Ontucht met minderjarige dochter art. 247 en 249 Sr.][...]

9 De benadeelde partij

Voor aanvang van de terechtzitting heeft [slachtoffer] – daartoe vertegenwoordigd door [aangever] – zich als benadeelde partij in dit geding gevoegd en een vordering ingediend tot vergoeding van schade ten gevolge van de aan verdachte ten laste gelegde feiten. De hoogte van die schade wordt door de benadeelde partij begroot op een bedrag van €10.863,--.

9.1 De vordering van de officier van justitie

De officier van justitie heeft gevorderd de immateriële schadevergoeding te matigen tot een bedrag van €1000,-- en de vordering tot een bedrag van €1649,-- als voorschot toe te wijzen op de voet van artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht.

9.2 Het standpunt van de verdediging

De raadsman heeft primair verzocht de vordering niet-ontvankelijk te verklaren gezien de complexiteit van de vordering.

Ten aanzien van hetgeen als immateriële schade gesteld is, heeft de raadsman aangevoerd dat de ter onderbouwing genoemde jurisprudentie ziet op ernstiger

delicten, waarbij onder andere sprake is van seksueel binnendringen.

Ten aanzien van de materiële schade heeft de raadsman gesteld dat de kosten onvoldoende uit de stukken blijken en dat daarnaast een verschil van inzicht is tussen verdachte en aangever over welke behandeling voor [slachtoffer] geïndiceerd is, wat tevens inzet is in een civiele procedure die thans nog loopt. Hierbij heeft de raadsman genoemd dat aangeefster eigenhandig behandeling heeft gestart, in strijd met hetgeen de civiele rechter bepaald heeft en zonder dat verdachte hierbij betrokken is.

Subsidiair heeft de raadsman verzocht de schadevergoeding toe te wijzen tot een bedrag van €500,- als voorschot.

9.3 Het oordeel van de rechtbank

Ten aanzien van het immateriële deel van de gevorderde schadevergoeding is de rechtbank van oordeel dat de ter onderbouwing genoemde jurisprudentie niet passend is, aangezien deze op ernstiger delicten ziet. Tevens is de rechtbank van oordeel dat uit de ter onderbouwing van dit deel van de vordering overgelegde stukken niet duidelijk is geworden welke immateriële schade het slachtoffer geleden heeft.

Ten aanzien van het materiële deel van de gevorderde schadevergoeding staat vast dat een dispuut tussen verdachte en aangeefster bestaat over de passende behandeling voor [slachtoffer], hetgeen inzet is in een civielrechtelijke procedure. De rechtbank is van oordeel dat doorkruising van de civielrechtelijke procedure door het onderhavige strafgeding niet wenselijk is en dat aanhouding van de zaak om de uitkomst van de civiele procedure af te wachten een onevenredige belasting van het strafgeding op zou leveren.

De rechtbank zal derhalve bepalen dat de benadeelde partij in de vordering, ook voor zover het een voorschot betreft, niet-ontvankelijk is en dat de vordering slechts bij de burgerlijke rechter kan worden aangebracht.

195.

Gerechtshof Leeuwarden

7 september 2011

LJN: BS8940

Verdachte was jonger dan 14 jaar ten tijde van het strafbare feit. Voeging geacht tegen de ouders gericht. Toewijzing. Het hof legt (per abuis) ook de schadevergoedingsmaatregel op.

Art. 51g lid 4 Sv en art. 36f Sr.

Het hof:

[Diefstal met geweld (tasjesroof) art. 310 en 312 Sr; openlijke geweldpleging art. 147 Sr.][...]

De benadeelde partij heeft zich in eerste aanleg in het strafproces gevoegd met een vordering tot schadevergoeding. Deze bedraagt €712,48. De vordering is bij het vonnis waarvan beroep toegewezen.

Uit het onderzoek ter terechtzitting is voldoende gebleken dat de benadeelde partij als gevolg van het onder 1 bewezenverklaarde handelen van verdachte rechtstreeks schade heeft geleden. Nu verdachte ten tijde van dat handelen de leeftijd van veertien jaren nog niet had bereikt, wordt de vordering - ingevolge het bepaalde in artikel 51g, vierde lid, van het Wetboek van Strafvordering - geacht te zijn gericht tegen zijn ouders, [ouder 1] en [ouder 2], wonende te [woonplaats] aan de [adres]. Deze zijn gehouden tot vergoeding van die schade, zodat de vordering zal worden toegewezen.

De ouders van verdachte zijn, evenals de (ouders van) de medeverdachten hoofdelijk voor het gehele bedrag aansprakelijk, met dien verstande dat indien en voor zover de een aan zijn betalingsverplichting heeft voldaan, de ander daarvan in zoverre zal zijn bevrijd, om dit bedrag tegen een behoorlijk bewijs van kwijting te betalen aan de benadeelde partij.

Om te bevorderen dat de schade door de ouders van verdachte wordt vergoed, zal het hof de maatregel van artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht opleggen op de hierna te noemen wijze.

[...]

Beslissing

Het hof

[...]

Legt aan voornoemde de ouders van verdachte de verplichting op om aan de Staat, ten behoeve van het slachtoffer, genaamd [benadeelde], een bedrag te betalen van €712,48 aan materiële en immateriële schade, bij gebreke van betaling en verhaal te vervangen door 14 (veertien) dagen hechtenis, met dien verstande dat de toepassing daarvan de verplichting tot

schadevergoeding aan de Staat ten behoeve van het slachtoffer niet opheft. [...]

Commentaar:

Het hof heeft hier een kennelijke misslag begaan. Art. 51g lid 4 Sv bepaalt – kort gezegd – dat indien de vordering van de benadeelde partij betrekking heeft op een verdachte die de leeftijd van veertien jaren nog niet heeft bereikt, deze vordering geacht wordt te zijn gericht tegen diens ouders (of voogd). Dus de ouders moeten dan de eventueel toegewezen schadevergoeding betalen. Zij hebben een zogeheten risico-aansprakelijkheid. Ze worden ook in de gelegenheid gesteld verweer te voeren tegen de vordering.

Het hof heeft hier naast de toewijzing van de civiele vordering van de benadeelde partij ten laste van de ouders echter ook de schadevergoedingsmaatregel opgelegd aan de ouders. De maatregel kan echter alleen worden opgelegd aan de veroordeelde (van 14 jaar of ouder). De ouders zijn uiteraard niet strafrechtelijk veroordeeld. Ze zijn alleen tot civielrechtelijke schadevergoeding veroordeeld door de strafrechter.

Het hof is wel consequent, want aan de schadevergoedingsmaatregel wordt ook conform art. 36f lid 7 jo. art. 24c Sr 14 dagen vervangende hechtenis verbonden ten laste van de ouders.

196.

Rechtbank Middelburg (kinderrechter, mk)

13 september 2011

LJN: BS8668

Onevenredige belasting. Deel van de vordering is door de verdediging gemotiveerd betwist. De benadeelde partij dient nu een nadere onderbouwing of bewijs te leveren. Hiervoor is aanhouding nodig. Gezien het feit dat verdachte een minderjarige is, de zaak inmiddels geruime tijd loopt en verdachte in voorlopige hechtenis zit, acht de rechtbank het noodzakelijk dat thans een eindvonnis kan worden gewezen. Om die reden is de rechtbank van oordeel dat verdere behandeling van de vordering onevenredig belastend is voor het strafproces.

Art. 361 lid 3 Sv.

De rechtbank:

[Diefstal met geweld art. 312 Sr, bedreiging art. 285 Sr en witwassen art. 420bis Sr.] [...]

7 De benadeelde partijen

[...]

t.a.v. de materiële schade

De vordering valt uiteen in een bedrag ad €24.528,99 aan contant geld en een be-

drag ad €29.519,29 voor de overige meegenomen goederen.

Het bedrag ad € 24.528,99 is door [slachtoffer 1] met stukken onderbouwd. De vordering is door de verdediging op dit punt niet gemotiveerd betwist. De schade is het rechtstreeks gevolg van dit bewezen verklaarde feit. Verdachte is aansprakelijk voor die schade. De rechtbank zal de vordering dan ook tot dit bedrag toewijzen.

Het bedrag ad €29.519,29 is (deels) met stukken onderbouwd, maar dit deel van de vordering is door de verdediging (deels gemotiveerd) betwist. Het is thans aan [slachtoffer 1] om daaromtrent een nadere onderbouwing of bewijs te leveren, ten behoeve waarvan de rechtbank de behandeling van de zaak zou moeten aanhouden. Gezien het feit dat verdachte een minderjarige is, de zaak inmiddels geruime tijd loopt en verdachte in voorlopige hechtenis zit, acht de rechtbank het noodzakelijk dat thans een eindvonnis kan worden gewezen. Om die reden is de rechtbank van oordeel dat verdere behandeling van de vordering van [slachtoffer 1] onevenredig belastend is voor het strafproces. De rechtbank zal [slachtoffer 1] dan ook in het niet-toegewezen deel van zijn vordering niet-ontvankelijk verklaren. Voor dat deel kan hij zijn vordering slechts bij de burgerlijke rechter aanbrengen.

De verdediging heeft niet aangevoerd op grond waarvan het toe te wijzen bedrag zou moeten worden gematigd. De rechtbank komt dan ook niet aan matiging toe.

Op grond van het hiervoor overwogene zal de rechtbank de vordering van [slachtoffer 1] toewijzen tot een bedrag van €26.278,99 onder het opleggen van hoofdelijke aansprakelijkheid in verband met eventueel nog te berechten mededaders. De rechtbank zal daarbij tevens de gevorderde wettelijke rente toewijzen en de schadevergoedingsmaatregel opleggen. [...]

197.

Gerechtshof Amsterdam

14 september 2011

LJN: BT1927

Poging doodslag waardoor slachtoffer dwarslaesie heeft opgelopen. €30.000 voorschot smartengeld.

Art. 361 Sv.

Het hof:

[Poging doodslag 287 Sr, poging afpersing art. 317 Sr en poging diefstal met geweld art. 312 Sr][...]

De verdachte heeft het slachtoffer ongeveer zeventien keer met een mes in haar hals en bovenlichaam (waaronder ook in haar buik en rug) gestoken. Zij heeft daardoor onder andere een dwarslaesie opgelopen, zonder kans op herstel.
[...]

De benadeelde partij heeft zich in eerste aanleg in het strafproces gevoegd met een vordering tot vergoeding van een deel van de door haar geleden immateriële schade. Deze bedraagt €30.000,00. De vordering is bij het vonnis waarvan beroep toegewezen.
[...]

De verdachte is tot vergoeding van de door hem toegebrachte schade gehouden, terwijl de vordering van de benadeelde partij voldoende is onderbouwd, waardoor het hof de hoogte van de gestelde schade aannemelijk acht. Nu de vordering ter terechtzitting in hoger beroep in zijn geheel is toegelicht en namens de verdachte betwist, ziet het hof niet dat de behandeling daarvan een onevenredige belasting vormt of vormde van het strafgeding. Het hof zal de vordering dan ook toewijzen.
[...]

198.

Gerechtshof 's-Hertogenbosch

16 september 2011

LJN: BT1926

Moment van indiening vordering benadeelde partij. Slachtoffer heeft zich gevoegd na het heropenen van het onderzoek. Volgens het hof derhalve na het requisitoir en dus na de uiterste termijn zoals in art. 51b lid 2 Sv (oud) (= het huidige art. 51g lid 3 Sv) gesteld. Dat het onderzoek nadat het requisitoir was gevoerd nog is geschorst en op 25 februari 2010 hervat waarna opnieuw of aanvullend is gerekwireerd doet hieraan niet af.

(Vgl. JBS 2011, nr. 127, Rb. 's-Gravenhage 6 juni 2011, LJN: BQ7274).

Art. 51b lid 2 Sv (oud)

Het hof:

[O.a. seksueel binnendringen art. 243 Sr, kinderpornografie 240b Sr, ontucht met aan zijn zorg toevertrouwde minderjarige art. 249 Sr][...]

1. De benadeelde partij [benadeelde] heeft in eerste aanleg een vordering ingesteld, strekkende tot schadevergoeding tot een bedrag van €1.050,00. Deze vordering is bij vonnis waarvan beroep toegewezen.

2. De raadsman van verdachte heeft bepleit dat de benadeelde partij niet-ontvankelijk is in haar vordering, nu zij zich te laat, dat wil zeggen nadat de officier van justitie het requisitoir had gevoerd, heeft gevoegd.

Het hof overweegt het volgende.

3. De rechtbank heeft op 3 december 2009 (nadat het requisitoir en pleidooi waren gevoerd) het onderzoek gesloten en op 17 december 2009 een tussenvonnissen gewezen waarbij het onderzoek is heropend in verband met het alsnog horen van een getuige. De vordering van de benadeelde partij dateert van 22 februari 2010. Op 25 februari 2010 is het onderzoek hervat en heeft de advocaat-generaal [lees: officier van justitie] aanvullende gerekwireerd en de raadsman aanvullend gepleit, waarna het onderzoek opnieuw is gesloten door de rechtbank en waarna op 11 maart 2010 uitspraak is gedaan.

4.1. Op grond van artikel 51b, tweede lid van het Wetboek van Strafvordering (thans 51g, derde lid Sv) geschiedt de voeging van de benadeelde partij door opgave bij de rechter uiterlijk voordat de officier van justitie in de gelegenheid is gesteld het requisitoir te voeren.

Uit de bewoordingen van de wetgever valt naar het oordeel van het hof niets anders af te leiden dan dat de vordering van de benadeelde partij aan de orde moet zijn geweest voordat de officier van justitie het woord voert. Ook uit de wetgeschiedenis valt geen andersluidend standpunt af te leiden.

Integendeel, het hof leidt hieruit juist af dat de wetgever bewust heeft gekozen voor dit moment in het proces, welk moment ook door de wetgever in de per 1 januari 2011 gewijzigde wet (ter versterking van de positie van het slachtoffer) is opgenomen.

4.2. Nu de officier van justitie op 3 december 2009 het requisitoir heeft gevoerd en de benadeelde partij [benadeelde] zich op 22 februari 2010 heeft gevoegd, heeft de benadeelde partij zich in de onderhavige zaak derhalve na het in artikel 51b Sv gestelde uiterste moment gevoegd. De

rechtbank had de benadeelde partij [benadeelde] dan ook niet in haar vordering mogen ontvangen.

Dat het onderzoek nadat het requisitoir was gevoerd nog is geschorst en op 25 februari 2010 hervat waarna opnieuw of aanvullend is gerekwireerd doet hieraan niet af. Het moment waarop door de officier van justitie het requisitoir is gevoerd blijft in dat geval gelegen op 3 december 2009. Na de hervatting van het geschorste onderzoek op 25 februari 2010 is hoogstens sprake geweest van een extra termijn waarin door de officier van justitie (aanvullend) het woord gevoerd kon worden.

De benadeelde partij kan daarom thans in haar vordering niet worden ontvangen en kan haar vordering slechts bij de burgerlijke rechter aanbrengen.

[...]

199.

Hoge Raad

20 september 2011

LJN: BQ3787

Het hof had nader dienen te motiveren waarom het bij de berekening van de materiële schade is uitgegaan van een periode van drie weken, terwijl deze periode niet overeenkomt met de tot bewijs gebezigde verklaring van het slachtoffer.

Art. 361 lid 2 onder b Sv

[O.a. mensenhandel art. 273f Sr.

Het Hof is er bij zijn berekening van de materiële schade vanuit gegaan dat [slachtoffer 2] gedurende drie weken haar verdiensten aan de verdachte heeft afstaan. Uit de tot het bewijs gebezigde verklaring van [slachtoffer 2] (bewijsmiddel 5) volgt dat zij gedurende een week al haar verdiensten aan de verdachte afstond, dat zij daarna gedurende drie dagen twintig euro aan de verdachte afstond, dat de verdachte haar na deze drie dagen heeft ondergebracht bij een Turkse man, dat zij daar niets hoefde te doen, dat zij daar tegen haar wil werd vastgehouden en dat zij na drie dagen wist te vluchten.]

De Hoge Raad:

[...]

3.3.1. Bij de stukken van het geding bevindt zich een "Voegingsformulier benadeelde partij in het strafproces". Dit formulier houdt, voor zover voor de beoordeling van het middel van belang, in:

"Benadeelde

Naam: [slachtoffer 2]

Voornamen: [slachtoffer 2]

Materiële schade €1.800,- (zie toelichting)"

3.3.2. De aan dit voegingsformulier gehechte toelichting houdt, voor zover hier van belang, in:

"Materiële schade

Cliënte heeft haar inkomsten uit prostitutiewerkzaamheden aan verdachte moeten afstaan. Ze heeft gedurende een maand 7 dagen per week 14 uur per dag gewerkt. Haar gemiddeld inkomen per dag bedroeg €400,-.

Ze heeft voor verdachte gewerkt gedurende de periode van 26 mei 2005 tot 28 juni 2005. Dit is ruim 4 weken. Als we er voor het gemak van uitgaan dat een maand 4 weken heeft en dat cliënte 7 dagen per week werkte, dan komt dit neer op totaal 28 dagen. Cliënte heeft gedurende deze periode tenminste 28 maal €400,- dat is €11.200,- verdiend.

Als we er van uitgaan dat zij tenminste €100,- per dag aan verdachte heeft afstaan, dan komt dit neer op een bedrag van €2.800,-. Feitelijk heeft zij steeds al haar inkomen moeten afstaan.

Ik verzoek u aan cliënte een voorschot van €2.800,- voor materiële schade toe te kennen(..)"

3.3.3. Blijkens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 3 maart 2010 heeft de raadvrouw van de verdachte aldaar het woord gevoerd aan de hand van de door haar overgelegde pleitnotities. Deze pleitnotities houden, voor zover voor de beoordeling van het middel van belang, het volgende in:

"De vordering van de benadeelde partij [slachtoffer 2].

(..)

Subsidiar: Cliënt heeft [slachtoffer 2] slechts een kleine twee weken meege maakt. De vordering van de benadeelde partij gaat uit van 28 dagen en slaat alleen om die reden al nergens op. Ik meen in mijn pleidooi te hebben aangetoond dat de verklaringen van [slachtoffer 2] niet alleen op haar rijke fantasie berusten maar dat ook ronduit meinedige verklaringen zijn afgelegd. Haar verklaringen stonden aan de basis van deze strafzaak en hebben ernstige schade toegebracht aan cliënt maar ook aan [getuige 1] die 6 maanden ten onrechte heeft vastgezeten."

3.4. De vordering van de benadeelde partij [slachtoffer 2] ter zake van materiële schade heeft onmiskenbaar uitsluitend betrekking op feit 1. Gelet op hetgeen namens de verdachte in dit opzicht ten aanzien van die vordering is aangevoerd en in het licht van de tot het bewijs van feit 1 gebezigde verklaring van [slachtoffer 2], had het Hof nader dienen te motiveren waarom het bij de berekening van de materiële schade (de afdracht van verdiensten van [slachtoffer 2] aan de verdachte) is uitgegaan van een periode van drie weken. De op de vordering van [slachtoffer 2] gegeven beslissing is daarom ontoereikend gemotiveerd.

3.5. Het middel is dus gegrond.
[...]

200.
Rechtbank 's-Hertogenbosch
20 september 2011
LJN: BT1882

Rechtstreekse schade. Afluisteren RTL presenter door satirisch programma: €750 smartengeld. Geen vergoeding advocaatkosten van gevoerd kort geding en van gevoerde art. 12-procedure. Vordering van partner van de presenter niet ontvankelijk: geen rechtstreekse schade, omdat hij niet wordt genoemd als slachtoffer in de tenlastelegging en uit de processtukken blijkt ook niet dat van de partner geluidsopnames zijn gemaakt.
Art. 51f lid 1 Sv.

De rechtbank:
[Heimelijk gesprek opnemen art. 139b Sr.]
[...]

Verdachte heeft met het heimelijk plaatsen van opnameapparatuur en beluisteren van opnames ernstig inbreuk gemaakt op de privacy van [slachtoffer]. Uit niets blijkt dat verdachte rekening heeft gehouden met de mogelijkheid dat strikt persoonlijke gesprekken of gesprekken van delicate zake-lijke aard zouden worden opgenomen. Ter zitting heeft [verdachte] bovendien aangegeven nog steeds volledig achter de strafbare gedragingen te staan. Dat rekent de rechtbank [verdachte] aan. Daaraan doet niet af, dat de opgenomen gesprekken zonder toestemming van [slachtoffer] niet zouden worden uitgezonden. Waar het om gaat is, dat iemand erop moet kunnen vertrouwen dat hij vrijelijk kan zeggen wat hij wil in de beslotenheid van de persoonlijke

levenssfeer. Dat vertrouwen heeft [verdachte] geschaad.

De vordering van de benadeelde partij [slachtoffer].

De rechtbank acht toewijsbaar, als rechtstreeks door het bewezen verklaarde feit toegebrachte schade, de volgende onderdelen van de vordering te weten immateriële schadevergoeding ten bedrage van €750,--.

De rechtbank zal de vordering met betrekking tot de advocaatkosten van de gevoerde kort geding procedure afwijzen. Artikel 241 Rv belet toewijzing van deze kosten. De proceskosten worden in een civiele procedure forfaitair vastgesteld. In dat stelsel is er geen recht op vergoeding van daadwerkelijke kosten, indien die hoger zijn dan de forfaitair bepaalde kosten. Er is derhalve ook geen plaats voor toewijzing van die extra kosten in het kader van een civiele vordering van de benadeelde partij in een strafzaak.

De vordering met betrekking tot de advocaatkosten van de artikel 12 Sv-procedure zal de rechtbank eveneens afwijzen. Het is immers niet door toedoen van [verdachte] maar door een beslissing van het openbaar ministerie, dat de benadeelde partij zich gedwongen zag de artikel 12 procedure te voeren.

De vordering van de benadeelde partij [partner slachtoffer].

De rechtbank zal de benadeelde partij niet-ontvankelijk verklaren in diens vordering, omdat de rechtbank niet is gebleken van een rechtstreeks verband tussen de gevorderde schade en het bewezen verklaarde feit. [partner slachtoffer] wordt niet genoemd als slachtoffer in de tenlastelegging. Uit de processtukken blijkt ook niet dat [verdachte] van [partner slachtoffer] geluidsopnames heeft gemaakt.

[...]

201.
Gerechtshof Amsterdam
30 september 2011
LJN: BT6850

Mensenhandel. Gedwongen prostitutie. Hof wijst 10% van de gevorderde materiële schadevergoeding toe, als voorschot.
Art. 361 Sv.

Het hof:

[O.a. mensenhandel meermalen gepleegd art 273f Sr][...]

Vordering van de benadeelde partij [J. van O.]

De benadeelde partij heeft zich in eerste aanleg in het strafproces gevoegd met een vordering tot schadevergoeding. Deze bedraagt €115.000,00. De vordering is bij het vonnis waarvan beroep toegewezen tot een bedrag van €15.000,00. De benadeelde partij heeft zich in hoger beroep opnieuw gevoegd voor het bedrag van haar oorspronkelijke vordering.

De raadsman van de verdachte heeft deze vordering betwist door te stellen dat de verdachte zich niet schuldig acht aan de hem ten laste gelegde feiten. Subsidiar wordt door de verdediging de hoogte van de vordering betwist.

Ten aanzien van de materiële schade van [J. van O.]

Ten aanzien van de materiële schade heeft de benadeelde partij een bedrag gevorderd van €100.000,00. Het hof overweegt hieromtrent dat op grond van de bewijsmiddelen vast staat dat de benadeelde partij inkomsten uit de prostitutiewerkzaamheden aan de verdachte heeft afgestaan, althans dat de verdachte zich deze heeft toegeëigend.

Anderzijds blijkt uit het dossier dat er ook kosten zijn gemaakt ten behoeve van of door de benadeelde partij, die van deze verdiensten moeten worden afgetrokken.

Alles afwegende is het hof van oordeel dat uit het onderzoek ter terechtzitting en het dossier voldoende is gebleken dat de benadeelde partij als gevolg van het onder 1 en 2 bewezen verklaarde handelen van de verdachte rechtstreeks materiële schade heeft geleden. Het hof schat deze als volgt. Bij de berekening van de materiële schade is uitgegaan van een periode van drie jaren en vier maanden full time werk, zijnde 172 weken, (zie ook het proces-verbaal witwassen, pagina's 002 en 003), waarin de benadeelde partij een bedrag van in totaal €668.736,00 (172 weken x 6 dagen per week X €648,00 per dag) door prostitutiewerkzaamheden heeft verdiend. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen staat vast dat de verdachte het grootste deel van deze verdiensten onder zich heeft gekregen. Daarvan moeten worden afgetrokken kosten die de verdachte ten behoeve van de benadeelde partij heeft

betaald en gelden die door hem aan haar zijn teruggegeven. Het hof schat gelet op al hetgeen hiervoor is overwogen dat de verdachte ten minste een tiende deel daarvan heeft genoten en niet aan de benadeelde partij heeft teruggegeven en zal bij wijze van voorschot op de schadevergoeding een bedrag van 10 % toekennen, zijnde een bedrag van €66.873,00.

Het hof is van oordeel dat een verantwoorde behandeling en beoordeling van de vordering van de benadeelde partij betreffende de materiële schade voor het overige een zodanige onevenredige belasting voor het strafgeding oplevert, dat zij zich niet leent voor behandeling in het strafgeding. In zoverre kan de benadeelde partij daarom thans in haar vordering niet worden ontvangen en kan zij haar vordering slechts bij de burgerlijke rechter aanbrengen.

Ten aanzien van de immateriële schade van [J. van O.]

Het hof is van oordeel dat het handelen van de verdachte ernstige schade heeft toegebracht aan de benadeelde partij. De benadeelde partij heeft een bedrag van €15.000,00 gevorderd ter vergoeding van de door haar als gevolg van het onder 1 en 2 bewezen verklaarde geleden immateriële schade. De benadeelde partij heeft daartoe aangevoerd dat mentaal veel schade is aangericht, dat sprake is van nachtmerries en herbelevingen. De immateriële schade wordt naar billijkheid vastgesteld op een bedrag van €15.000,00.

Om te bevorderen dat de schade door de verdachte wordt vergoed, zal het hof de maatregel van artikel 36f van het Wetboek van Strafrecht opleggen op de hierna te noemen wijze.

[...]

Contact- of gebiedsverbod als bijzondere voorwaarde

202.

Gerechtshof Leeuwarden

19 september 2011

LJN: BT2245

Smaadschrift, belediging en belaging. Verdachte is noch bij de PR, noch bij de zitting van het hof verschenen. Uit de door verdachte afgelegde verklaring bij de politie leidt het hof af dat verdachte weinig tot geen inzicht heeft in het

*kwelijke en de impact van zijn handelen. Contactverbod gevorderd en opgelegd.
Art. 14c Sr.*

Het hof (verstek):

[Smaadschrift art. 261 Sr, eenvoudige belediging art. 266 Sr en belaging art. 285b Sr.]

[Contactverbod door A-G gevorderd. Verdachte was eerder onherroepelijk veroordeeld.][...]

Het hof heeft bij de bepaling van de straf tevens gelet op een verdachte betreffend uittreksel uit de Justitiële Documentatie van 28 juli 2011, waaruit blijkt dat verdachte eerder onherroepelijk is veroordeeld.

Het feit dat verdachte noch ter zitting van de politierechter als ter zitting van het hof is verschenen brengt mee dat het hof zich op basis van de stukken die zich in het dossier bevinden informeert omtrent de persoon van verdachte. Uit de door verdachte afgelegde verklaringen bij de politie leidt het hof af dat verdachte weinig tot geen inzicht heeft in het kwalijke en de impact van zijn handelen.

[...]

Gezien de ernst van de bewezen verklaarde feiten en verdachtes genoemde gebrek aan inzicht in het kwalijke van zijn handelen en de impact daarvan, is een voorwaardelijke gevangenisstraf passend en geboden. Een werkstraf, zoals door de advocaat-generaal is geëist, is niet aan de orde.

Deze voorwaardelijke straf dient verdachte er bovendien van te weerhouden zich in de toekomst wederom schuldig te maken aan dergelijke feiten. Het hof zal tevens als bijzonder voorwaarde aan verdachte een contactverbod opleggen, teneinde verdachte duidelijk te maken dat hij op geen enkele manier nog contact mag zoeken met [slachtoffer 1] en haar familie.

[...]

Beslissing:

[...]

Stelt als bijzondere voorwaarde dat de veroordeelde op geen enkele wijze (middellijk dan wel onmiddellijk) contact mag opnemen met het slachtoffer [slachtoffer 1] en haar familie, noch in persoon noch via (een) ander(en), noch telefonisch, per sms, per post, per e-mail of op andere wijze (contactverbod).

[...]

Tijdelijk huisverbod

203.

Raad van State (afdeling bestuursrechtspraak, enkelvoudig)

21 september 2011

LJN: BT2177

1. De rechter dient in het bijzonder gedurende de eerste tien dagen dat het huisverbod geldt prudent om te gaan met het aanwenden van zijn bevoegdheid om dat verbod op te heffen.

2. Het verlengingsbesluit was niet (op de juiste wijze) aan de uithuisgeplaatste bekendgemaakt. Dit kan echter niet leiden tot vernietiging van het besluit.

Art. 2 lid 1 en lid 7 Wth.

De afdeling bestuursrechtspraak:

[De voorzieningenrechter heeft het beroep tegen het huisverbod en later nogmaals tegen de verlenging daarvan ongegrond verklaard. Tegen beide beslissingen is de uithuisgeplaatste in hoger beroep gegaan.]

[De afdeling verwerpt allereerst het betoog dat de beslissing onzorgvuldig tot stand is gekomen.]

2.4.2. Op grond van artikel 6, derde lid, van de Wth dient de rechter, als het huisverbod nog geldt op de dag waarop hij zijn uitspraak doet, te bezien of zich na de oplegging van het huisverbod feiten of omstandigheden hebben voorgedaan, waaruit blijkt dat de dreiging van gevaar of het vermoeden daarvan zich ten tijde van de beoordeling door de rechter niet langer voordoet, zodat het niet gerechtvaardigd is het huisverbod te laten voortduren. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 21 juli 2010 in zaak nr. 200910314/1/H3), dient de rechter in het bijzonder gedurende de eerste tien dagen dat het huisverbod geldt prudent om te gaan met het aanwenden van zijn bevoegdheid om dat verbod op te heffen. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 2 van de Wth blijkt dat de periode van tien dagen ertoe dient om de veiligheid van andere personen waarmee de uithuisgeplaatste het huishouden deelt te beschermen. Daarnaast biedt deze periode de hulpverlening de mogelijkheid om contact op te nemen met het slachtoffer en de uithuisgeplaatste om te bekijken of hulpverlening een bijdrage kan leveren

aan beëindiging van het huiselijk geweld (Kamerstukken II 2005/06, 30 657, nr. 3, blz. 19). Gelet hierop dient de burgemeester gedurende de periode van tien dagen die het huisverbod in beginsel duurt de gelegenheid te krijgen om de noodzakelijke hulpverlening te doen aanvragen en kunnen alleen bijzondere feiten of omstandigheden rechtvaardigen dat de rechter het huisverbod opheft voordat deze periode is verstreken.

In de periode tussen de oplegging van het huisverbod op 10 december 2010 en de uitspraak van de voorzieningenrechter op 15 december 2010 heeft [appellant] zowel bij de politie als ter zitting bij de voorzieningenrechter een verklaring over het incident afgelegd. Daarnaast heeft [appellant] een aanbod tot hulpverlening aanvaard, waarvan de eerste afspraak stond gepland op 17 december 2010. De voorzieningenrechter heeft terecht overwogen dat deze feiten en omstandigheden onvoldoende grond gaven voor het oordeel dat het gevaar dan wel het vermoeden daarvan voor de achterblijvers ten tijde van zijn uitspraak niet langer bestond. Daarbij heeft hij van belang mogen achten dat de verklaring van [appellant] in grote lijnen overeenkomt met de verklaring van de echtgenote, zij het dat hij de bedreiging met het mes en de geweldsuitingen ontkent, en dat uit zijn verklaring blijkt dat er in de huiselijke sfeer ernstige spanningen en frustraties zijn, voornamelijk ten gevolge van een te kleine huisvesting. De voorzieningenrechter heeft tevens van belang mogen achten dat het incident zich heeft afgespeeld in de nabijheid van één of meer van de kinderen. Voorts heeft de voorzieningenrechter terecht overwogen dat de hulpverlening ten tijde van zijn uitspraak nog geen reële aanvang had genomen en dat de enkele wil van [appellant] om hulpverlening te aanvaarden, onvoldoende aanleiding is voor opheffing van het huisverbod.

2.4.3. Gelet op vorenoverwogene, faalt het betoog.

2.5. Aan het besluit tot verlenging van het huisverbod tot 7 januari 2011 heeft de burgemeester ten grondslag gelegd dat het ernstig vermoeden van de dreiging van gevaar zich na de periode van tien dagen heeft voortgezet.

2.6. [appellant] betoogt dat dit besluit ondeugdelijk aan hem is bekendgemaakt, nu het niet naar zijn gemachtigde is verstuurd en evenmin is neergelegd bij de gemeentesecretarie. Hij stelt eerst enkele dagen na het nemen van het besluit van het bestaan hiervan op de hoogte te zijn gebracht via zijn echtgenote, aan wie een afschrift van het besluit was toegezonden. De voorzieningenrechter heeft volgens hem ten onrechte overwogen dat hij door deze gang van zaken niet in zijn belangen is geschaad. Doordat hij niet op de hoogte was van de verlenging bestond de kans dat hij het huisverbod zou overtreden, waarmee hij een gevangenisstraf van twee jaar zou hebben gerisikeerd, aldus [appellant].

2.6.1. Ingevolge artikel 3:40 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) treedt een besluit niet in werking voordat het is bekendgemaakt. Ingevolge artikel 3:41 van de Awb geschiedt bekendmaking van besluiten die tot een of meer belanghebbenden zijn gericht, door toezending of uitreiking aan hen. Indien dit niet mogelijk is, geschiedt de bekendmaking op een andere geschikte wijze. Aan deze bepaling is in artikel 2, zevende lid, van de Wth nader invulling gegeven.

Niet in geschil is dat [appellant], nadat het huisverbod was opgelegd, niet aan de burgemeester heeft doorgegeven op welk adres hij bereikbaar zou zijn, zodat het besluit tot verlenging van het huisverbod niet aan hem kon worden toegezonden. Bij de burgemeester was wel het mobiele telefoonnummer van [appellant] bekend. Tevens wist hij dat [appellant] bij het besluit tot oplegging van het huisverbod werd bijgestaan door een gemachtigde. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 26 maart 2008 in zaak nr. 200705258/1), vloeit uit artikel 2:1, eerste lid, van de Awb, gelezen in verbinding met de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling en artikel 6:17 van de Awb, voort dat het optreden van een gemachtigde tot gevolg heeft dat het contact met een belanghebbende in beginsel via die gemachtigde verloopt. Het had derhalve op de weg van de burgemeester gelegen om telefonisch bij [appellant] te informeren of hij nog steeds werd bijgestaan door die gemachtigde, zodat het besluit tot verlenging van het huisverbod aan de gemachtigde kon worden toegezonden en op

die manier bekend kon worden gemaakt. Deze wijze van bekendmaking heeft evenwel niet plaatsgevonden. Voorts staat vast dat de burgemeester het besluit niet heeft neergelegd bij de gemeentesecretarie, zodat het ook niet op die manier is bekendgemaakt. De burgemeester heeft op 20 december 2010 volstaan met het telefonisch op de hoogte brengen van [appellant] van de inhoud van het besluit. Dit kan echter niet worden aangemerkt als bekendmaking in de zin van artikel 3:41 van de Awb.

Gelet op het voorgaande heeft de burgemeester bij de bekendmaking van het besluit in strijd gehandeld met artikel 3:41 van de Awb. Het gaat hierbij evenwel om een onregelmatigheid die dateert van na het nemen van het besluit tot verlenging van het huisverbod. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer de uitspraak van 28 mei 1999 in zaak nr. E03.97.0440; www.rechtspraak.nl) kan een dergelijke onregelmatigheid geen grond voor vernietiging van een besluit zijn, aangezien deze niet achteraf de rechtmatigheid van dat besluit kan aantasten. Deze onregelmatigheid zou in dit geval uitsluitend kunnen leiden tot het op een later moment aanvangen van de beroepstermijn. Doordat het huisverbod eerst in werking is getreden, nadat het besluit tot verlenging daarvan alsnog is bekendgemaakt aan [appellant], heeft hij overigens niet het door hem gestelde risico op een gevangenisstraf gelopen. In zoverre is hij door de gang van zaken niet in zijn belangen geschaad.

Gelet op het voorgaande is de voorzieningenrechter terecht, zij het op andere gronden, tot het juiste oordeel gekomen dat de onregelmatigheid met betrekking tot de bekendmaking van het besluit tot verlenging van het huisverbod niet tot vernietiging van dat besluit kan leiden.
[...]

204.
Raad van State (afdeling bestuursrechtspraak)
28 september 2011
LJN: BT2851

De situatie die tot het huisverbod heeft geleid zou mede zijn veroorzaakt door het optreden van de zoon. Dit geeft geen grond voor het oordeel dat de burgemeester er, lettend op de dreiging van geweld die van de vader uitging,

niet in redelijkheid ervoor heeft kunnen kiezen aan hem een huisverbod op te leggen, teneinde escalatie te voorkomen en in een afkoelingsperiode te voorzien.
Art. 2 lid 1 Wth.

De afdeling bestuursrechtspraak:

[De voorzieningenrechter heeft het beroep tegen het huisverbod gegrond verklaard vanwege een motiveringsgebrek. De rechter heeft echter de rechtgevolgen in stand gelaten, omdat wel sprake was van een ernstig en onmiddellijk gevaar. Het beroep tegen de verlenging is ongegrond verklaard, omdat dit was onderbouwd door een beleidsadvies met daaraan ten grondslag gelegde stukken. De uithuisgeplaatste heeft tegen deze uitspraak hoger beroep ingesteld.]
[...]

2.4. [appellant] klaagt dat, samengevat weergegeven, de rechtbank aldus heeft miskend dat niet hij, maar zijn zoon zich binnen het gezin en met name tegenover hem meermalen bedreigend heeft opgesteld en het huisverbod daarom aan de zoon had moeten worden opgelegd. In dat verband legt hij een schriftelijke verklaring over van een buurman, een proces-verbaal van een door hemzelf op 4 oktober 2010 gedane aangifte van verbale bedreiging door de zoon op 11 juni 2010 en een proces-verbaal van verhoor van de zoon op 12 juni 2010, waarbij deze heeft verklaard hem op 11 juni 2010 verbaal te hebben bedreigd.

2.4.1. Dat betoog faalt. Volgens het door de betrokken hulpofficier van justitie op 14 juni 2010 opgesteld en door [appellant] in zoverre niet bestreden rapport "Situatie ter plaatse" is het RiHG opgemaakt naar aanleiding van, onder meer, een melding op 12 juni 2010 dat [appellant] zijn zoon met de dood heeft bedreigd. Volgens het RiHG heeft [appellant] van jongs af aan psychisch geweld tegen de zoon gebruikt en neemt het verbale geweld in ernst toe. Voorts is in het RiHG vermeld dat [appellant] heeft erkend dat hij zich verbaal agressief heeft gedragen en zijn echtgenote en zoon hebben verklaard dat zij voor herhaling vrezen. In hetgeen [appellant] heeft aangevoerd, heeft de rechtbank terecht geen grond gevonden om te twijfelen aan de juistheid van hetgeen aldus in het RiHG is opgenomen. Dat [appellant] de verbale bedreiging van zijn zoon thans

ontkent, doet niet af aan de verklaringen die hij, zijn echtgenote en hun zoon kort na het incident op 12 juni 2010 hebben afgelegd. In deze ontkenning heeft de rechtbank dan ook terecht onvoldoende grond gevonden voor het oordeel dat de burgemeester in zoverre niet op de inhoud van het RiHG mocht afgaan. De feiten en omstandigheden, zoals die in zoverre uit het RiHG naar voren komen, waren op zichzelf voldoende om het huisverbod op te mogen leggen. Dat de situatie die tot het huisverbod heeft geleid, naar gesteld, mede is veroorzaakt door het optreden van de zoon, geeft geen grond voor het oordeel dat de burgemeester er, lettend op de dreiging van geweld die van [appellant] uitging, niet in redelijkheid ervoor heeft kunnen kiezen aan hem een huisverbod op te leggen, teneinde escalatie te voorkomen en in een afkoelingsperiode te voorzien.

2.4.2. Het hoger beroep is ongegrond. De uitspraak van de rechtbank dient te worden bevestigd, voor zover aangevallen.
[...]

Nationale ombudsman

205.

Nationale ombudsman

1 september 2011

Rapport 2011/266

Slachtoffer van aanrijding. Klacht tegen politie 4 x gegrond.

1. *Het slachtoffer is door de politie niet in staat gesteld een verklaring af te leggen.*
 2. *In dit geval had de politie bij verzoekster na het ongeval moeten informeren hoe het met haar was, of zij zich als slachtoffer in de strafprocedure wilde voegen en of zij nader over de strafprocedure geïnformeerd wilde worden.*
 3. *Behandeling door de politie van de klacht heeft te lang geduurd (10 maanden).*
 4. *Schending van verplichting tot wederhoor, nu verzoekster niet heeft kunnen reageren op de verklaring van de politieagent.*
- Aanwijzing slachtofferzorg (oud)*

De Nationale ombudsman:

[Verzoekster wordt als voetganger aangereden door een automobilist op het zebra-pad. Politie en een ambulance komen ter plaatse en verzoekster wordt nagekeken door het ambulancepersoneel maar ze wordt niet vervoerd naar het ziekenhuis. De volgende dag gaat verzoekster zelf

naar haar huisarts en vervolgens naar het ziekenhuis. Ze blijkt kneuzingen te hebben en vermoedelijk een hersenschudding. Daarna gaat verzoekster naar het politiebureau omdat ze een verklaring wil afleggen over het ongeval, maar daar wordt haar verteld dat het niet nodig is. Ook daarna probeert verzoekster op allerlei manieren om haar kant van het verhaal kenbaar te maken bij de politie, maar zonder resultaat. Uiteindelijk zet ze haar verklaring op papier en stuurt zij die naar de politie. Van de politie hoort zij daarna niets over het ongeval en op een gegeven moment komt verzoekster er via haar advocaat achter dat de automobilist is vrijgesproken. Verzoekster dient vervolgens een klacht in bij de politie Hollands Midden en daarna bij de Nationale ombudsman.]
[...]

II Beoordeling

Ten aanzien van de klacht dat verzoekster onvoldoende in de gelegenheid is gesteld om haar kant van het verhaal te vertellen.

Het beginsel van fair play houdt voor overheidsinstanties in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Dit houdt in dat als een burger te kennen geeft bij een overheidsinstantie dat hij een verklaring wil afleggen omdat dat voor hem van belang is, hij daartoe in staat wordt gesteld. Verzoekster klaagt erover dat zij als slachtoffer van de aanrijding door de politie onvoldoende in de gelegenheid is gesteld om haar kant van het verhaal te vertellen.

Volgens verzoekster is zij de dag na het ongeval naar het politiebureau gegaan om een verklaring af te leggen. Op het politiebureau wordt haar echter verteld dat het afleggen van een verklaring niet nodig is, maar er wordt haar niet verteld dat er al een verklaring is. Daarna onderneemt verzoekster nog een paar vergeefse pogingen om een verklaring af te leggen en uiteindelijk stuurt ze haar zienswijze over het ongeluk schriftelijk naar de politie.

Volgens de korpsbeheerder is het achteraf niet meer te verifiëren of verzoekster een dag na het ongeval op het politiebureau is geweest om een verklaring af te leggen. Volgens de korpsbeheerder had de districtschef van de politie echter niet voorbij moeten gaan aan het schriftelijke verzoek van verzoekster om een verklaring af te leggen. Deze handelwijze wordt door de

korpsbeheerder als niet behoorlijk aangemerkt.

Hoewel het blijkens de mededeling van de korpsbeheerder niet meer is vast te stellen of verzoekster op het politiebureau niet in de gelegenheid is gesteld om een verklaring af te leggen, kan wel worden vastgesteld dat er ten onrechte is voorbijgegaan aan het schriftelijke verzoek van verzoekster om een verklaring af te leggen. De Nationale ombudsman is daarom van oordeel dat verzoekster hiermee door de politie onvoldoende in de gelegenheid gesteld is om haar kant van het verhaal te vertellen en dat zij geen kans heeft gehad om als slachtoffer van de aanrijding haar procedurele kansen te benutten. Het beginsel van fair play is geschonden. De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Ten aanzien van de klacht dat verzoekster niet als slachtoffer is aangemerkt en niet werd geïnformeerd over de strafprocedure

Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien.

Dit betekent in dit geval dat de politie het slachtoffer informeert over het verloop van de zaak tot en met de afsluitende inzending van het proces-verbaal aan het Openbaar Ministerie (OM). Als de aangifte en het opsporingsonderzoek hebben geleid tot een verdachte en de zaak wordt overgedragen aan het OM, dan informeert de politie hierover het slachtoffer.

Verzoekster klaagt erover dat zij onterecht niet als slachtoffer in de strafzaak is aangemerkt en niet over de voortgang van de strafprocedure werd geïnformeerd. Volgens verzoekster is zij door de politie niet op de hoogte gesteld over de vervolging van de dader van het ongeval en kwam zij er pas in 2009 via haar advocaat achter dat de dader door de rechter op 23 juni 2008 was vrijgesproken.

De Nationale ombudsman overweegt dat verzoekster erg geschrokken is van het ongeluk en zich flink bezeerd heeft, maar gaat er vanuit dat er slechts sprake was van lichte verwondingen. Verzoekster hoefde niet mee met de ambulance en volgens de verklaring van verzoeksters huisarts had verzoekster blauwe plekken, schaafwonden, kneuzingen en mogelijk een lichte hersenschudding. Van zwaar li-

chamelijk letsel was dus geen sprake en verdere doktersbehandeling was niet nodig. Het behandelplan volgens de huisarts was rust, pijnstilling en wekadvis. Hoewel verzoekster alleen licht letsel leek te hebben en verzoekster zelf ook geen medische verklaring had overgelegd waaruit zou blijken dat het anders was, is de Nationale ombudsman van oordeel dat de politie in dit geval toch meer aandacht aan verzoekster had moeten schenken. Verzoekster is tenslotte als voetganger op een zebrapad door een automobilist aangereden. De Nationale ombudsman is van mening dat dit een zeer grove verkeersovertreding is die heel verkeerd voor verzoekster had kunnen aflopen. In dit geval had de politie daarom bij verzoekster na het ongeval moeten informeren hoe het met haar was, of zij zich als slachtoffer in de strafprocedure wilde voegen en of zij nader over de strafprocedure geïnformeerd had willen worden.

Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking is in dit geval geschonden. De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Ten aanzien van de klacht dat de klachtbehandeling bij het politiekorps te lang heeft geduurd en dat niet aan het vereiste van hoor en wederhoor is voldaan.

a. De duur van de klachtbehandeling

Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Dit houdt in dat een bestuursorgaan klachten in beginsel binnen de daarvoor gestelde wettelijke termijnen moet afhandelen. Op grond van de bepalingen uit de Algemene wet bestuursrecht (zie Achtergrond onder 1.) is de maximale klachtafhandelingstermijn voor de politie tien weken en veertien weken als er een klachtenadviescommissie wordt ingeschakeld, welke termijn met maximaal vier weken kan worden verlengd en waarover de klager dan schriftelijk moet worden bericht. Verder uitstel is alleen mogelijk onder opgaaf van redenen en met instemming van de klager, waarbij het bestuursorgaan bovendien een zo kort mogelijke nieuwe termijn moet noemen. In de Klachtenregeling van het regionale politiekorps Hollands Midden is in artikel 11 eveneens bepaald dat een klacht binnen tien weken, dan wel binnen veertien weken, indien advies wordt gevraagd aan de klachtencommissie, moet zijn afgehan-

deld. Indien deze termijnen niet worden gehaald, dient krachtens dit artikel tijdig, te weten voor het verstrijken van de behandelingstermijn, een verdagingbericht aan klager te worden verstuurd (zie Achtergrond onder 2.).

Verzoekster klaagt erover dat de klachtbehandeling bij de politie nagenoeg tien maanden heeft geduurd. Op 9 april 2009 heeft zij de klacht ingediend bij de politie en pas op 2 februari 2010 werd de klacht afgehandeld. Volgens verzoekster heeft de interne klachtbehandeling nog langer geduurd omdat het beklag over het politieoptreden reeds op 5 december 2007 aan de orde is gesteld en toen ook in behandeling is genomen.

Verzoeksters advocaat heeft meerdere malen telefonisch en schriftelijk gerappeld bij de politie en hierop volgden verdagingsmededelingen, maar niet tijdig en met aanzienlijke verdagingstermijnen. Het staat vast dat de korpsbeheerder er bijna tien maanden over heeft gedaan om de klacht na opschorting van de behandeling af te handelen, terwijl de maximale termijn volgens de wet veertien weken bedraagt. Het feit dat er verdagingsberichten aan verzoekster zijn gestuurd doet daar niet aan af. Nu er sprake was van een ruime overschrijding van de maximaal toegestane termijn, concludeert de Nationale ombudsman dat er is gehandeld in strijd met het vereiste van voortvarendeheid. De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

b. Het vereiste van hoor en wederhoor

Het vereiste van hoor en wederhoor houdt in dat overheidsinstanties bij de voorbereiding van een handeling of beslissing betrokkenen die daarbij een belang hebben in staat stellen te worden gehoord. Het beginsel van hoor en wederhoor is een belangrijk onderdeel van een behoorlijke en inhoudelijke klachtafhandeling. Het beginsel betekent dat elke van de bij de klacht betrokken partijen de gelegenheid krijgt zijn standpunt naar voren te brengen, en dat vervolgens elke partij de mogelijkheid wordt geboden om te reageren op hetgeen de andere partij over de klacht naar voren heeft gebracht.

Verzoekster klaagt erover dat de betrokken politieambtenaren niet over de klachten van verzoekster zijn gehoord. Een behoorlijke klachtbehandeling vereist dat een overheidsinstantie betrokkenen in

de gelegenheid moet stellen om voor hun belangen op te komen. Hiervan is sprake als de overheidsinstantie de klager en de gene op wie de klacht betrekking heeft in de gelegenheid stelt te worden gehoord. Op deze wijze wordt het vertrouwen in de onbevooroordeeldheid van de klachtbehandelende instantie gewaarborgd. Horen is ook om andere redenen van belang. Horen kan ertoe dienen nadere informatie te verkrijgen. Tevens kan het de waarheidsvinding dienen. Verder is het van belang dat partijen in de gelegenheid worden gesteld om op elkaars standpunt te reageren. Horen in een klachtprocedure dient dan ook uitgangspunt te zijn.

Er is echter geen wettelijke verplichting om partijen in elkaars aanwezigheid te horen. Het is aan de overheidsinstantie overgelaten om te beoordelen of het gewenst is om de beklagde medewerker in het bijzijn van verzoekster te horen. In dit geval is de betrokken politieambtenaar in eerste instantie niet gehoord en was hij ook niet aanwezig op de hoorzitting. Na de hoorzitting zijn hem schriftelijk vragen gesteld door de klachtencommissie en is verzoekster niet in de gelegenheid gesteld om op de antwoorden van de politieambtenaar te reageren. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman heeft de politie hiermee onvoldoende aan het vereiste van hoor en wederhoor voldaan. Zoals hierboven al werd gesteld moeten partijen in een klachtprocedure de kans hebben om op elkaars standpunten te reageren. In dit geval is dat niet gebeurd. De Nationale ombudsman is daarom van oordeel dat in die zin er in strijd met het vereiste van hoor en wederhoor is gehandeld.

206.

Nationale ombudsman

19 september 2011

Rapport 2011/272

Vader wil aangifte doen van stalking van zijn meerderjarige dochter (kan niet). Naar aanleiding van een incident wil hij een getuigenverklaring afleggen (niet nodig). Zowel de buurtregisseur als de politieambtenaar die verzoeker te woord stond op het bureau Meer en Vaart hebben verzoeker op correcte wijze bejegend. Zij hebben naar het verhaal van verzoeker geluisterd. Beide politieambtenaren hebben zich coöperatief opgesteld en hebben voldoende uitleg gegeven.

De Nationale ombudsman:

[De dochter van verzoeker heeft een knip-lichtrelatie met een jongen die regelmatig grensoverschrijdend gedrag laat zien. Als de dochter het uitmaakt met haar vriendje blijft hij contact zoeken en aandacht vragen met dreigende boodschappen via sms en het plaatsen van een foto op zijn Hyves pagina. Vader wil namens zijn dochter aangifte doen van stalking. De buurtregisseur legt hem uit dat alleen zijn dochter, die immers meerderjarig is, aangifte kan doen.

Op een zeker moment wordt zijn dochter tegen haar wil meegenomen door haar (ex) vriendje en mishandeld. Haar vriendinnen alarmeren haar vader. Vader komt ter plaatse en houdt de jongen vast totdat de politie arriveert. Op het politiebureau aangekomen vraagt de dienstdoende politieambtenaar of hij de volgende ochtend wil terugkomen voor het afleggen van een getuigenverklaring. De volgende ochtend deelt de betrokken politieambtenaar hem mee dat hij geen getuigenverklaring hoeft af te leggen. De jongen heeft inmiddels bekend en de verklaringen van zijn dochter en een ter plaatse aanwezige vriendin zijn eensluidend. Na advies ingewonnen te hebben bij de parketsecretaris van het openbaar ministerie wordt afgezien van het afnemen van andere getuigenverklaringen.]

[...]

Vooringenomenheid/partijdigheid

Het verbod van vooringenomenheid houdt in dat overheidsinstanties zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden.

Correcte bejegening

Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat overheidsinstanties burgers als mens respecteren en hen beleefd behandelen.

Hoe luidt het oordeel?

De Nationale ombudsman stelt vast dat er in grote lijnen tussen verzoeker en de politie geen verschil van mening is over de feiten die zich hebben voorgedaan. De verklaring die is opgetekend in het proces-verbaal van de aangifte van de dochter van verzoeker laat er geen twijfel over bestaan dat er sprake was van een kniplichtrelatie waarbij de jongen volgens het meisje regelmatig grensoverschrijdend gedrag vertoonde. Uit de verklaring van de dochter blijkt bovendien dat zij ambivalent

op het gedrag van de jongen reageerde. Na het incident met de foto op Hyves verbrak zij de relatie. De Nationale ombudsman vindt het begrijpelijk dat de vader zich ernstige zorgen maakte over de relatie van zijn dochter. Zij heeft al vóór het incident op 22 maart 2010 klappen gekregen van haar vriend en niet alleen de dochter maar het hele gezin werd geconfronteerd met het provocerende gedrag van de jongen. De zorg van verzoeker om het welzijn van zijn dochter en gezin was reëel.

De Nationale ombudsman acht het dan ook vanzelfsprekend dat verzoeker een beroep deed op de buurtregisseur. De buurtregisseur reageerde adequaat op hetgeen verzoeker hem vertelde. Hij heeft mutaties opgemaakt van de incidenten, uitleg gegeven over de positie van verzoeker en zijn dochter en aandacht besteed aan nazorg voor verzoeker door na een paar weken te bellen en de familie uit te nodigen op het bureau. Verzoeker had echter andere verwachtingen toen hij de hulp van buurtregisseur inriep. Door het kunnen doen van aangifte tegen de jongen hoopte verzoeker dat de politie de jongen zou aanspreken op zijn gedrag. Dat gebeurde niet. De Nationale ombudsman begrijpt het standpunt van de politie dat het aan de dochter is, die immers meerderjarig is, om aangifte te doen van belaging door haar (ex)-vriend. Verzoeker vatte het standpunt van de politie op als het bagatelliseren van zijn probleem.

De in de ogen van verzoeker vooringenomen opstelling van de politie werd vervolgens voor hem opnieuw bevestigd op het moment dat hij in de veronderstelling verkeerde dat hij een getuigenverklaring ging afleggen over het incident op 22 maart 2010. Hij was zelf aanwezig bij dit incident en had de verdachte in afwachting van de komst van de politie vastgehouden. De betrokken politieambtenaar heeft wél de tijd genomen om verzoeker gedurende drie kwartier tot een uur zijn verhaal te laten doen. Door echter vervolgens mee te delen dat hij geen getuigenverklaring kon afleggen, voelde verzoeker zich wederom niet serieus genomen. Het gevolg was een voor beide partijen als zeer onaangenaam ervaren woordenwisseling, die in de overtuiging van de Nationale ombudsman vermeden had kunnen worden. Op basis van de op dat moment bekende feiten had de verklaring van verzoeker waarschijnlijk geen toegevoegde waarde meer. De betrokken politieambtenaar had over het al

dan niet opnemen van een aanvullende verklaring bovendien overleg gevoerd met de parketsecretaris. Door met hem een afspraak te maken was echter wel bij verzoeker de verwachting gewekt dat hij een getuigenverklaring ging afleggen. In een gevoelige kwestie als deze had de politie er wellicht beter aan gedaan om, ongeacht de meerwaarde van de verklaring van verzoeker voor de verdere strafvervolgung, toch zijn verklaring op te nemen.

Verzoeker voelt zich steeds opnieuw teleurgesteld in de politie omdat de reactie op zijn emotioneel beladen appèl op de politie bij herhaling inhoudelijk en procedureel is. Door meer oog te hebben voor het betrekkingniveau, zeker in het geval dat het risico van misverstanden groot is, had de politie het vertrouwen kunnen herstellen. Dat bij verzoeker het vertrouwen in de politie ernstig is geschaad valt af te leiden uit zijn afwijzing van het voorstel om het contact met de politie te normaliseren door onder leiding van de Nationale ombudsman een bemiddelingsgesprek te organiseren. De Nationale ombudsman vindt het spijtig dat het niet tot een gesprek is gekomen tussen verzoeker en de betrokken ambtenaren. De Nationale ombudsman is van mening dat met een gesprek beide partijen de beste kans hebben om te komen tot wederzijds begrip en herstel van het contact.

De Commissie voor de Politieklachten adviseerde de klachten van verzoeker "feitelijk ongegrond" te verklaren.

De Commissie motiveerde dit oordeel door aan te geven meer geloof te hechten aan de verklaringen van de betrokken politieambtenaren. De korpsbeheerder volgde het advies van de Commissie. De Nationale ombudsman begrijpt wel waarom de Commissie heeft gekozen voor deze toevoeging, maar wijst er wel op dat hierdoor de indruk gewekt wordt dat verzoekers versie van zijn klacht feitelijk onjuist was. De Nationale ombudsman heeft niet kunnen vaststellen dat hetgeen verzoeker heeft verklaard en ervaren niet klopt.

Alles overziend heeft de Nationale ombudsman niet kunnen vaststellen dat het regionale politiekorps Amsterdam-Amstelland in strijd gehandeld heeft met het verbod van vooringenomenheid. De betrokken politieambtenaren hadden zich weliswaar actiever kunnen opstellen om de schijn van vooringenomenheid weg te nemen, er zijn onvoldoende concrete

aanwijzingen dat er niet in overeenstemming met het verbod op vooringenomenheid is gehandeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Er is na onderzoek niet aannemelijk geworden dat de betrokken politieambtenaren in strijd met het vereiste van correcte behandeling hebben gehandeld. Zowel de buurtregisseur als de politieambtenaar die verzoeker te woord stond op het bureau Meer en Vaart hebben verzoeker op correcte wijze bejegend. Zij hebben naar het verhaal van verzoeker geluisterd. Beide politieambtenaren hebben zich coöperatief opgesteld en hebben voldoende uitleg gegeven.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

[...]

Overige onderwerpen

207.

Gerechtshof 's-Hertogenbosch (raadkamer)

13 september 2011

LJN: BT2237

Beklag art. 12 Sv door vader van minderjarige. Het hof acht het noodzakelijk dat de rechter in eerste aanleg de zaak in volle omvang bekijkt en hier een oordeel over geeft. Het hof ziet, getuigd op de ernst van het beweerdelijk gepleegde strafbare feit en de aanwijzingen die zich in het dossier bevinden, reden om het beklag gegrond te verklaren en de vervolging van beklagde ter zake van ontucht in de zin van artikel 245 van het Wetboek van Strafrecht te bevelen.

Art. 12 Sv, art. 167a Sv.

Het hof:

[...]

De feitelijke gang van zaken.

[Klager (vader) heeft aangifte gedaan van ontucht met een minderjarige (zijn dochter) als bedoeld in art. 245 Sr. Op 2 juli 2010 is door [medewerker slachtofferinformatie], namens de officier van justitie, aan klager bericht dat de zaak niet zal worden vervolgd omdat de vervolging in strijd is met het belang van de benadeelde. Hierop heeft klager een klaagschrift ingediend. Beklaagde is niet in de raadkamer verschenen.

De advocaat-generaal heeft het hof geadviseerd het beklag af te wijzen.]

De beoordeling.

[...]

Het hof overweegt als volgt:

Het hof merkt allereerst op dat bewijsbaar is dat beklagde zich schuldig heeft gemaakt aan ontucht in de zin van artikel 245 van het Wetboek van het Strafrecht. Het hof ziet zich voor de vraag gesteld of vervolging ter zake van ontucht in dit specifieke geval ook wenselijk is.

Het hof stelt vast dat voldaan is aan het in artikel 167a van het Wetboek van Strafvordering vastgelegde hoorrecht van een minderjarig slachtoffer, nu expliciet aan [dochter] is gevraagd 'wat de politie, officier van justitie of rechter met [beklaagde] moest doen'. [Dochter] heeft te kennen gegeven dat zij van mening is dat beklagde niets verkeerd heeft gedaan en dat er in strafrechtelijke zin niets met beklagde moet gebeuren. Het hof is van oordeel dat er weliswaar grote waarde moet worden gehecht aan de mening van [dochter], maar dat er ook andere aspecten zijn die in de beoordeling van de zaak betrokken dienen te worden.

Zo stelt het hof vast dat de ouders van [dochter], en in het bijzonder haar vader, zich ernstige zorgen maken over het welzijn van [dochter]. Het hof vindt het niet meer dan begrijpelijk dat ouders hun minderjarige kind willen behoeden voor het op zeer jonge leeftijd hebben van seksueel contact met een veel oudere volwassen man. Het beschermen van jeugdigen tegen het ondergaan van (vergaande) seksuele handelingen is ook de ratio achter artikel 245 van het Wetboek van Strafrecht, waarin ontucht met kinderen tussen de twaalf en zestien jaar strafbaar is gesteld.

Het hof heeft twijfels bij de door zowel [dochter] als beklagde gestelde gelijkwaardigheid in de relatie. Het hof neemt als uitgangspunt dat een groot leeftijdsverschil tussen twee partners en een corresponderend verschil in emotionele wasdom niet zonder meer hoeft te betekenen dat er sprake is van ongelijkwaardigheid in de relatie. In dit specifieke geval oordeelt het hof echter dat er sprake is van een dusdanig groot verschil in leeftijd, maar ook in levenssituatie en -ervaring tussen [dochter] en beklagde, dat niet onvoorstelbaar is dat er wél sprake is van een

wezenlijke ongelijkwaardigheid in de relatie. Van doorslaggevende betekenis hierbij vindt het hof dat [dochter] slechts veertien jaar oud, thuiswonend en schoolgaand was, terwijl beklagde op dat moment dertig jaar oud was, voormalig beroepsmilitair en inmiddels werkzaam als teamleider in de zorg, alsmede al jaren samenwoonde met zijn vriendin en vader van een kind was toen het seksueel contact met [dochter] begon.

Tot slot merkt het hof op dat beklagde in de gelegenheid is gesteld zich uit te laten over de klacht en zijn kant van de zaak in raadkamer van het hof toe te lichten, waarbij van de zijde van het hof hetgeen in de voorgaande alinea vermeld wordt aan beklagde voorgelegd zou zijn, maar dat beklagde er kennelijk voor heeft gekozen van deze gelegenheid geen gebruik te maken.

Alle omstandigheden overwegend acht het hof het noodzakelijk dat de rechter in eerste aanleg de zaak in volle omvang bekijkt en hier een oordeel over geeft. Het hof ziet, gelet op de ernst van het beweerdelijk gepleegde strafbare feit en de aanwezigende die zich in het dossier bevinden, reden om het beklag gegrond te verklaren en de vervolging van beklagde ter zake van ontucht in de zin van artikel 245 van het Wetboek van Strafrecht te bevelen.

[...]

208.

Rechtbank Almelo (civiel, voorzieningenrechter)

23 september 2011

LJN: BT8800

Straat- en contactverbod.

1. Gedaagde heeft eiseres in het bijzijn van hun 5-jarige zoon bedreigd met een vuurwapen (gedaagde zegt: een speelgoedgeweer). Hiermee is in voldoende mate sprake is van feiten en omstandigheden die een inbreuk op het grondrecht van bewegingsvrijheid rechtvaardigen.
2. Contactverbod met uitzondering van het noodzakelijke contact ter uitvoering van de co-ouderschapsregeling.

De voorzieningenrechter:

[...]

2. De vaststaande feiten

2.1 [eiseres] en [gedaagde] hebben een affectieve relatie gehad. Uit deze relatie zijn twee kinderen geboren.

2.2 In oktober 2009 heeft [gedaagde] een huisverbod van tien dagen opgelegd gekregen. Vervolgens is de relatie in december 2009 geëindigd.

2.3 Op 11 oktober 2010 zijn partijen door middel van een vaststellingsovereenkomst een co-ouderschapregeling overeengekomen ten aanzien van de twee minderjarige kinderen.

2.4 [gedaagde] heeft, in het bijzijn van de jongste zoon van partijen (geboren op 18 februari 2006), op 19 augustus 2011 een – in ieder geval op een vuurwapen lijkend – voorwerp op [eiseres] gericht.

2.5 Door [eiseres] is aangifte gedaan van dit voorval, waarna zij op 20 augustus 2011 een verklaring heeft afgelegd op het politiebureau te Almelo. [gedaagde] is diezelfde dag aangehouden en in verzekering gesteld.

2.6 Ten tijde van de behandeling van dit kort geding was [gedaagde] – in het kader van een geschorste bewaring – op vrije voeten gesteld.

3 Het geschil

3.1 [eiseres] vordert, na wijziging van eis, de voorzieningenrechter om bij vonnis, voor zover mogelijk uitvoerbaar bij voorraad:

[gedaagde], gedurende een periode van twee jaar na betekening van het vonnis, een contact- en straatverbod op te leggen, waarbij het gedaagde is verboden op alle mogelijke manieren met [eiseres] contact op te nemen, haar te volgen en zich in de [adres] en [plaats] te bevinden, met uitzondering van de woning aan de [adres] en [plaats], op straffe van het verbeuren van een dwangsom van €500,00 voor elke dag of gedeelte van de dag dat [gedaagde] niet voldoet aan dit vonnis en een machtiging voor [eiseres] om het vorenstaande desnoods met behulp van de sterke arm van politie en justitie te bewerkstelligen;

[gedaagde] te veroordelen in de kosten van deze procedure.

3.2 Hieraan legt zij ten grondslag dat [gedaagde] zich, sinds [eiseres] de relatie heeft verbroken, agressief tegenover haar gedraagt waarbij hij haar bedreigt en geweld niet schuwt. In 2010 heeft [gedaagde] een ruit van de woning van [eiseres] ingegooid en hij heeft haar regelmatig fysiek en verbaal bedreigd, ook in het bijzijn

van de kinderen. Op zaterdag 13 augustus 2011 heeft [gedaagde] geprobeerd om [eiseres] en haar nieuwe partner omver te rijden met zijn auto. Van dit voorval is melding gemaakt bij de politie. Vervolgens heeft het incident van 19 augustus 2011 plaatsgevonden waarbij [gedaagde] een vuurwapen heeft gericht op [eiseres] en haar zodoende heeft bedreigd.

[eiseres] is doodsbang voor gedaagde en de situatie is voor haar niet langer houdbaar nu zij vreest voor haar welzijn en dat van haar kinderen.

3.3 [gedaagde] voert verweer. Op de stellingen van partijen zal hierna, voor zover van belang, nader worden ingegaan.

4 De beoordeling

4.1 Gelet op de aard van de zaak is sprake van een voldoende spoedeisend belang.

4.2 De voorzieningenrechter stelt voorop dat een straat- en contactverbod inbreuk maken op het grondrecht van bewegingsvrijheid. Voor toewijzing van een dergelijke maatregel moet in hoge mate aannemelijk zijn dat er sprake is van feiten en omstandigheden die een dergelijke inbreuk rechtvaardigen.

4.3 Los van de vraag naar de strafrechtelijke aansprakelijkheid ten aanzien van de gebeurtenis op 19 augustus 2011, is tussen partijen niet in geschil dat [eiseres] door [gedaagde] is bedreigd. Weliswaar is van de zijde van [gedaagde] weersproken dat hij [eiseres] met een vuurwapen heeft bedreigd – er zou slechts sprake zijn geweest van speelgoedgeweer – wel is erkend dat een dergelijke gedraging bedreigend over kan komen. In het licht van de omstandigheid dat de 5-jarige zoon van partijen getuige is geweest van deze bedreiging en het feit dat [gedaagde] klaarblijkelijk op klaarlichte dag de indruk heeft willen wekken dat hij een vuurwapen op [eiseres] richt, is de voorzieningenrechter van oordeel dat in voldoende mate sprake is van feiten en omstandigheden die een inbreuk op het grondrecht van bewegingsvrijheid rechtvaardigen. Dat [gedaagde] heeft betwist dat de overige – hem door [eiseres] aangewreven – gedragingen hebben plaatsgevonden, maakt dit niet anders.

4.4 Eveneens doen de stellingen van [gedaagde] – te weten dat hij zich nooit schuldig heeft gemaakt aan mishandeling van [eiseres] en dat het in 2009 opgelegde huisverbod slechts is opgelegd in verband

met het intrappen van de voordeur – hieraan niets af. Los van de vraag of voornoemde stellingen waar zijn, hetgeen overigens door [eiseres] is betwist, neemt de voorzieningenrechter in aanmerking dat het gevorderde straatverbod dusdanig ingeperkt is dat slechts sprake is van een geringe inbreuk op de bewegingsvrijheid van [gedaagde]. [eiseres] heeft immers enkel een straatverbod gevraagd voor de straat waarin zij zelf woonachtig is, met uitzondering van de [adres], waar de zus van [gedaagde] woont. Zodoende zal [gedaagde], ondanks een eventueel op te leggen straatverbod, alsnog in de gelegenheid zijn om zijn zus te bezoeken. Ten aanzien van de overige familieleden van [gedaagde] (naar eigen zeggen een nicht en een neef) die eveneens in de [adres] woonachtig zijn, overweegt de voorzieningenrechter dat het contact met hen niet onmogelijk wordt gemaakt, immers [gedaagde] kan deze of in het huis van zijn zus ontmoeten, of in zijn eigen huis dan wel ergens anders buiten de [adres] en [plaats]. Overigens is gesteld noch gebleken dat een verbod om in de [adres] te komen een (te) verstrekkende maatregel is, nu [gedaagde] heeft aangegeven dat hij niet noodzakelijkerwijs in de [adres] hoeft te zijn.

4.5 Met [eiseres] is de voorzieningenrechter van oordeel dat het opleggen van een straat- en contactverbod niet ten koste dient te gaan van de tussen partijen overeengekomen co-ouderschapregeling omdat het vooralsnog niet in het belang van de kinderen is om geen contact met hun vader te hebben. Anders dan [gedaagde] heeft betoogd maakt het bestaan van deze regeling het opleggen van een straat- en contactverbod echter niet praktisch uitvoerbaar, zodat deze stelling wordt verworpen. Het gevorderde zal dan ook zodanig worden toegewezen dat de co-ouderschapregeling niet gehinderd zal worden, waarbij de voorzieningenrechter overweegt dat het ophalen/brengen van de kinderen buiten de [adres] en [plaats] plaats kan vinden.

4.6 Namens [gedaagde] is nog aangevoerd dat hij doordrongen is van het feit dat een voorval zoals op 19 augustus 2011 heeft plaatsgevonden, niet aanvaardbaar is en dat hij zal voorkomen dat dit weer zal gebeuren. Daarnaast staat [gedaagde], nu sprake is van een geschorste bewaring, onder toezicht van de reclassering.

Anders dan [gedaagde] is de voorzieningenrechter echter van oordeel dat voornoemde omstandigheden niet in de weg staan aan de wenselijkheid tot het opleggen van een straat- en contactverbod. In aanmerking genomen mag worden, zoals [eiseres] heeft betoogd, dat de reclassering toeziet op een meldingsgebod voor [gedaagde] en op het voorkomen van recidive maar gesteld noch gebleken is dat de reclassering als voorwaarde heeft gesteld dat [gedaagde] geen contact zal hebben met [eiseres], of daadwerkelijk zou kunnen toezien op naleving van die voorwaarde.

4.7 Al met al is de voorzieningenrechter, met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen, van oordeel dat het belang van [gedaagde] om zich vrij te kunnen bewegen niet opweegt tegen het belang van [eiseres] om niet ongevraagd met [gedaagde] geconfronteerd te worden. De duur van het contact- en straatverbod zal, anders dan gevorderd, op een jaar worden gesteld.

4.8 De gevorderde dwangsom zal worden gemaximeerd als volgt. [€25.000]

4.9 [gedaagde] zal als de in het ongelijk gestelde partij worden veroordeeld in de kosten van het geding.

De beslissing

De voorzieningenrechter:

- I. verbiedt [gedaagde] om gedurende één jaar na betekening van dit vonnis in de meest ruime zin (telefonisch, per sms, per e-mail, in persoon, per post e.d.) contact op te nemen met [eiseres], met uitzondering van het noodzakelijke contact ter uitvoering van de co-ouderschapregeling;
- II. verbiedt [gedaagde] om zich gedurende één jaar na betekening van dit vonnis te begeven en/of te bevinden in de [adres] en [plaats], met uitzondering van de woning aan de [adres];
- III. veroordeelt [gedaagde] tot betaling van een dwangsom ad €500,00 voor elke dag of gedeelte van de dag dat hij niet voldoet aan de onder I. en II. vermelde verboden, zulks tot een maximum van €25.000,00;
- IV. machtigt [eiseres] om de naleving van de onder I. en II. vermelde verboden met behulp van de sterke arm van politie en justitie te bewerkstelligen;
- V. veroordeelt [gedaagde] in de kosten van dit geding, tot op deze uitspraak aan de zijde van [eiseres] begroot op €161,81

aan verschotten en €452,00 aan salaris van de advocaat, waarvan te betalen aan de griffier van deze rechtbank: €90,81 aan exploitkosten; VI. verklaart dit vonnis tot zover uitvoerbaar bij voorraad; VII. wijst af het meer of anders gevorderde.
[...]